

ZYCIE WARSZAWY

00-575 WARSZAWA

Al. Armii Ludowej 3/5

Nr 45 z dn. 23-02-98

OPERA. „WEKSEL MAŁŻEŃSKI” ROSSINIEGO W WOK

Nie ma tego złego, co by na dobre nie wyszło

Warszawska Opera Kameralna wystawiła premierę „Weksła małżeńskiego” Rossiniego. Młodzieńcze dzieło zapowiada cykl spektakli, które złożą się na festiwal włoskiego mistrza w 1999 r.

EWA SOLIŃSKA

Czy można wyobrazić sobie coś bardziej nonsensownego nad pomysł zawarcia ślubu przez cudzoziemca po okazaniu mu przez pannę weksła, wystawionego jej ojcu przez chętnego do wejścia w związek małżeński kawalera? Oczywiście, człowieka majątnego, ale mieszkającego za oceanem, nie widzącego wcześniej kandydatki na ocy.

W świecie sztuki, a zwłaszcza teatru operowego pierwszej połowy XIX stulecia wszystko jest możliwe. Gioacchino Rossini, któremu powierzono skomponowanie muzyki do tak błędnego i naiwnego libretta, jakim jest treść „Weksła małżeńskiego”, nie zawahał się. Zamówienie z Wenecji dla liczącego dopiero lat 18 kompozytora, nie będącego jednakże debiutantem, było wyzwaniem co się zowie prestiżowym. Sprostał mu, pisząc operę na potrzeby je-siennego (w 1810 roku) stagione teatru San Moise w Wenecji. Skomponowanie utworu zaspokoilo potrzeby materialne autora. Honorarium w wysokości 40 skudów nie wydało mu się małe. Zwłaszcza że jednoaktowa opera komiczna powstała w ciągu zaledwie ośmiu dni. Niemniej jednak

nie zauważa się w niej twórczej męki ani rekordowego tempa pracy kompozytora. Co więcej, Rossini odniósł „Wekslem” swój pierwszy i nie ostatni autorski sukces.

„Weksel małżeński”, wystawiony teraz w stolicy, również otwiera — zachowując stosowne proporcje — pewną kartę. Najnowszą premierą scena w alei Solidarności pragnie bowiem rozpocząć przygotowania do kolejnego przedsięwzięcia, którego podjął się dyrektor Stefan Sutkowski. Będzie nim festiwal dzieł Rossiniego zaplanowany na rok 1999. Z pewnością ściągnie on na kameralną widownię teatru, podobnie jak np. Festiwal Mozartowski, wielu zaprzyjętych miłośników pięknej muzyki i sztuki belcanta.

Premiera „Weksła małżeńskiego” daje nadzieję, że dobry początek został zrobiony. Gwarantują to przede wszystkim młodzi i bardzo młodzi wykonawcy. Dziś ich sztuka śpiewu wprawdzie dopiero dojrzewa, ale wszystko wskazuje na to, że niektóre głosy osiągną wkrótce wymaganą koloraturą biegłość i pełnię blasku. Pewne niedoskonałości wokalne czy debiutancką treść artystów zastąpi pewność, jaką daje doświadczenie, a nade wszystko mądre gospodarowanie siłami.

Dotyczy to zwłaszcza urodzivej, świetnie zapowiadającej się Tatiany Gierlach. Młodziutka solistka w partii Fanny, którą zaśpiewała na premierze po raz pierwszy, pokazuje przede wszystkim świetny warsztat wokalny nabyty w klasie Urszuli Trawińskiej-Moroz. Ma ona też

Duet miłosny Fanny i Milforta

Fot. KONSTANTY R. STECKI

niezaprzeczalny talent sceniczny. Sylwia Feherpataky w drugoplanowej roli Clariny zaprezentowała się równie świetnie. Rzadko występująca na scenie WOK śpiewaczka o węgierskim nazwisku jest uczennicą Haliny Mickiewiczówny. Doprawdy i ta słynna maestra ma powody do satysfakcji z postępów śpiewaczych swojej pełnej wdzięku i autentycznego seksapilu uczennicy. Andrzej Klimczak jako londyński kupiec Tobias Mill, Witold Żołądkiewicz w roli Slooka, kanadyjskiego kandydata na męża, oraz Bogdan Śliwa — Norton, stworzyli postaci pełne pogodnego humoru. Lirycznemu amantowi Andrzejowi Jaworskiemu dowcipu i dystansu do postaci Milforta już nieco zabrakło. Podobnie jak śpiewaczki biegłości w kreowanej roli. Być może jego głos o ładnej, cieplej barwie nie jest jeszcze gotowy do trudnych belcantowych partii.

Rossiniowska premiera została wyreżyserowana bardzo solidnie. Doskonale znany w Polsce Gio-

vanni Pampiglione zadbał o każdy szczegół wokalny i aktorski. Czuło się reżyserską pieczołowitość nawet w dykcji artystów śpiewających z orkiestrą oraz podających tekst z towarzyszeniem pianoforte i wiolonczeli.

Tak się jednak składa, że w sztuce operowej, zwłaszcza o zabarwieniu komicznym, niezbędna jest jeszcze odrobina szaleństwa. Tego, jakże istotnego akcentu zabrakło również w oprawie scenograficznej Andrzeja Sadowskiego. Ten mistrz nad mistrze chyba za bardzo rozpieścił nas swoimi wizjami plastycznymi, zwłaszcza oper Mozarta i Monteverdiego. Tym razem młodzi artyści poruszają się pośród gołych ścian — rozsuwanych w miarę potrzeb parawanów, o nie sprecyzowanym, mglistym kolorystyce. Nieco barwniejszymi elementami są niektóre kostiumy. I tylko niewielki obrazek (kopia Canaletta) wyraźniej sygnalizuje miejsce akcji opery, czyli Londyn. Za wiele tu chyba ascetyzmu.

A może to jedynie kwestia teatralnych oszczędności?

O dziwo, w osiągnięciu olśniewającego efektu nie pomogła premierze nawet muzyka dobiegająca z orkiestronu. A przecież partię orkiestrową, tak pogodną, pełną humoru, nasyconą melodyką w każdym takcie wykonano pod batutą młodego kapelmistrza Tadeusza Karolaka nadzwyczaj starannie. Świetnie też wyważono wszelkie proporcje dynamiczne. Mimo iż smyczki zachwyły miękkością brzmienia, a waltornie, tak podatne na kiksy, grały wręcz nienagannie, nie było to wszakże wykonanie porywające, które sprawia, że publiczność szaleje z zachwyty.

Gioacchino Rossini

„La cambiale di matrimonio”

(włoska wersja językowa).

Reżyseria Giovanni Pampiglione.

Kierownictwo muzyczne

Tadeusz Karolak.

Scenografia Andrzej Sadowski.

Warszawska Opera Kameralna.

Premiera 20 lutego 1998 r.